

Des del carrer

Alejandra Diez, testimoni de fe en la malaltia

«Si som vius és perquè tenim una missió per fer»

Giorgio Chevallard

Alejandra Diez Bernal és de Madrid. El febrer del 2014 li van diagnosticar un sarcoma sinovial i no hi ha curació possible. El maig del 2015 va tenir una trobada amb Julián Carrón, president de Comunió i Alliberament, que li va canviar la vida. Alejandra li va explicar que estava a punt de morir i que tenia molta por. Així ho explica: «Ell, mirant-me als ulls, amb una mirada plena de pau, em va dir: "Quin problema tens? Tu vas al compliment de la vida. Tu vas davant nostre, ens precedeixes, jo vindria amb tu, ara mateix!". Allà vaig veure que per a ell era veritat, que era autèntic. Estava sota *shock*, perquè mai ningú no m'havia parlat així. Era el primer cop que trobava algú que era la Resurrecció feta carn.»

El seu testimoni és poderós, ens ajuda a creure en la vida eterna, en la resurrecció de la carn. Expliqui'ns alguna cosa més de la seva trobada amb Carrón.

En realitat va ser una trobada molt breu, ni tres minuts, just abans d'una lliçó durant els exercicis de Comunió i Alliberament. Però era evident la certesa i a partir d'aquell dia vaig pensar que el meu problema, més que la metastasi, era comprendre quin sentit té la vida, si després de la mort hi ha alguna cosa millor o si creia que hi ha un Déu que té cura de mi. I cada cop que sentia por, tristesa o ràbia em preguntava: «Llavors, Alejandra, creus que Déu és amb tu?» i a poc a poc aquella certesa es va fent meva.

Com viu el seu dia a dia, què fa, què espera?

Amb la metastasi de 20 tumors als dos pulmons, i sense possibilitat de curació, tinc la invalidesa. Estic aprenent a no fer plans i deixar que la vida em sorprengui. Sense la pretensió de com han de ser les coses. I cada dia passa un imprevist! Penso que la vida en ella mateixa és una crida a l'existència, i si som vius és perquè tenim una missió per fer. Miro d'estar atenta al que passa. O tot és una casualitat

Alejandra i Giorgio Chevallard al Meeting de Rímini de Comunió i Alliberament.

o hi ha Algú que té un disseny per a mi amb una invitació que van indicant les circumstàncies per les quals passem. Com més conscient en soc, més intensament visc.

Quan em vaig assabentar de l'atemptat de les Rambles de Barcelona jo era a Itàlia, i la meva dona a Barcelona. Sortosament estava bé, però havia passat pel lloc de l'atemptat tot just feia 25 minuts... Em vaig adonar que si li haguessin fet mal, no sé si hauria estat capaç de perdonar els assassins...

És un altre qui decideix quan la seva dona haurà complert la seva vida. Si cregués que rere la mort està esperant un destí meravellós diria: «Quin és el problema? Va davant meu, va al compliment de la seva vida.» El nostre pro-

«El meu problema, més que la metastasi, era comprendre quin sentit té la vida, si rere la mort hi ha alguna cosa millor o si creia que hi ha un Déu que té cura de mi»

blema no són les circumstàncies, més aviat elles són l'oportunitat d'experimentar on hi ha la nostra esperança.

Tenim una amiga a la fraterni-

tat, una dona mare de 6 fills amb ELA des de fa anys, que ens dona un testimoni poderós de fe, ens ajuda a tenir la mirada justa sobre la vida, com vostè. Necessitem testimonis així per assolir la nostra alçada humana en el nostre dia a dia sovint tan mediocre.

Jo no decideixo quan soc una presència original; és a poc a poc, un canvi, una maduració. Tot es juga en la relació amb Crist, com el sant bevedor de la pel·lícula, que la seva missió era dur-se ell mateix a l'església. Miro de reconèixer en les coses quotidianes que Déu té cura de mi a través de mil detalls que mai no passen per casualitat, parlar amb Ell de tot, demanar-li ajuda per a tot. Cada segon puc escollir lamentar-me pel que falta o agrair el que tinc.

Rauxa

Educar la mirada

Eduard Brufau

Davant d'una obra d'art de segles enrere l'home occidental sovint es troba amb dificultats serioses per interpretar-ne el sentit i identificar l'escena i els personatges. No hi fa res que l'obra sigui fruit de la mateixa cultura europea a la qual pertany l'espectador; avui una Anunciació pot ser-li tan críptica com un tòtem d'una illa del Pacífic. La pèrdua accelerada dels propis referents religiosos explica en bona part aquesta anomalia.

Si l'espectador conserva aquests referents i identifica l'escena i els personatges, ja hi ha molt de guanyat. Però fins i tot així hi ha determinades dificultats que solen persistir i que tenen a veure amb la manera com projectem la

mirada. Sovint tendim a fixar-nos en els detalls, sobretot en els problemàtics: creiem que la perspectiva de la pintura no està aconseguida, que els membres del cos dels personatges són desproporcionats o que les figures semblen irrealment perquè són planes i encarrades. La conclusió que en traiem és que en aquella època «encara no en sabien prou». El nostre judici delata una manca de visió de conjunt que ens fa atribuir categories actuals —com ara el progrés lineal i infinit— a èpoques que en tenien unes altres. Corregir aquesta mirada defectuosa ens permetrà percebre de manera més nítida no tan sols la bellesa de l'art sinó també la del món.